

Es pot tenir una educació de qualitat si els que eduquen estan malament?

CRISTINA GUTIÉRREZ LESTÓN

Educadora emocional

Com començar un curs com aquest, diferent per les circumstàncies viscudes el curs passat? Parlo de l'assignatura pendent del juny, el malestar que les vagues, boicots i desacords van deixar: famílies i AFA decebudes, alumnes que s'han sentit vulnerats en perdre experiències educatives que esperaven amb il·lusió, docents cansats i equips dividits...

Som un país que parla molt de qualitat educativa, però poc de l'estat emocional dels adults que eduquen, com són les famílies i també els docents. I si en parlem, poca cosa fem

que serveixi. Crec que el primer repte del setembre serà ser honestos i no fer veure que no ha passat res. Acceptar com estem uns i altres i afrontar-ho amb maduresa, empatia i exemple en les nostres actituds i decisions, ja que hi ha milers d'infants mirant-nos i escoltant-nos. Els adults ja hauríem d'haver après a hores d'ara que el malestar no desapareix dissimulant, tapant o callant i que l'enuig que no es repara arriba a les criatures encara que no ho vulguem, perquè es filtra en la manera com parlem, com mirem, com escoltem i com reaccionem.

Una família desbordada no pot sostenir igual, i un docent cremat tampoc. El benestar adult no és un luxe: és infraestructura educativa. És la base invisible que permet posar límits sense ferir, escoltar per entendre i acom-

panyar sense convertir cada dificultat en una emergència nacional.

Sempre dic que l'educació d'un infant és com un pont amb dues columnes: família i escola. Si una de les columnes es mou, el pont és poc estable. Un nen o una nena necessita veure que els adults que l'acompanyen fan equip amb un objectiu comú: ajudar-lo a avançar per la vida amb pas ferm, i aprofitant tots els recursos pedagò-

“El benestar adult no és un luxe, és la base invisible que permet posar límits sense ferir i escoltar per entendre”

gics disponibles quan família i escola no poden arribar a tot.

LES PREGUNTES CORRECTES

Per això, aquest curs canviem les preguntes superficials típiques com “Ja tens la motxilla feta?” o “Com han anat les vacances?” per unes de més valentes com “Què et pesa?”, “Quina etiqueta o rol vols deixar enrere?”, “Què necessites que mirem de tu d'una manera nova aquest curs?” o “Què t'ajudaria a sentir-te segur els primers dies?”

I els adults també ens hauríem de preguntar: “Des d'on començo aquest curs?”, “Des de la indignació, la ràbia, la por i el desànim d'allò que sento injust, o des de la responsabilitat de reparar?”, “Soc capaç de no deixar que el meu malestar s'enquisti i eduqui per mi?”

Els petits rituals també ajuden a un bon inici de curs: sopar preguntant-nos quin ha estat el millor moment del dia, caminar cap a l'escola sense convertir-ho en una marató o preparar la motxilla parlant del que il·lusiona.

Una educació de qualitat no significa que els adults no puguem sentir malestar, sinó que som capaços de transformar-lo. Aquest setembre, la millor lliçó no serà dir-los que tot anirà bé, sinó demostrar-ho tornant a convertir-nos tots en la gran tribu que educa amb sentit.